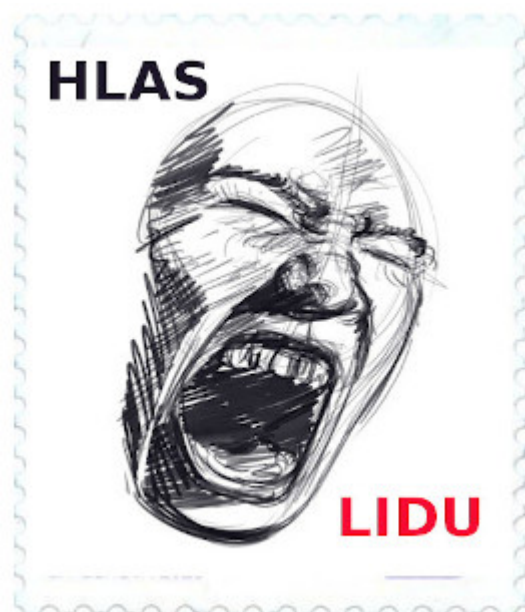

Družba mezi národy v dobách pravěkých

litterate.cz/druzba-mezi-narody-v-dobach-pravekych

Hlas lidu

23 prosince, 2022

| Autor: dtj60

Tak dnes trochu něco o cestování v dobách pradávných a družbě mezi národy bratrských socialistických zemí.

V létě roku 87 jsem se s mojí (již) chotí rozhodli uskutečnit několikadenní výlet do NDR. Na vysvětlenou později narozeným – jednalo se o Německou demokratickou republiku, běžně zvanou Východní Německo. Tehdá bylo dnešní jednotné Německo v důsledku poválečného uspořádání rozděleno na dvě části – kapitalistickou SRN a socialistickou NDR.

Podívat se v té době do té západní části bylo sice obtížné, nikoli však nemožné (*jak nám nyní občas tvrdí novodobí politrucci*), ovšem já, v té době důstojník ČSLA v činné službě, jsem na to mohl samozřejmě zapomenout. Zbývaly nám tedy k cestování pouze bratrské státy socialistického tábora, čehož jsem několikrát využil k rekreaci v Bulharsku. V NDR jsem do té doby byl jen jednou – na podnikovém zájezdu Tesly Přelouč, coby učeň téže firmy. Takže jsme se oba těšili.

Plánovali jsme dojet až k Baltskému moři do Rostocku, spát jsme hodlali v autě, neb jsme byli ještě mladí a Škoda 105 nám poskytovala dostatek pohodlí ku spánku i jiným činnostem. Dnes si v tom spánek fakt neumím představit (to druhé už vůbec ne).

Takže poslední kontrola pasů, vyplnit Celní a devizové prohlášení a vyrazíme na hraniční přechod Vojtanov u Františkových lázní. Hranice se nám podařilo překonat bez potíží a k večeru jsme zaparkovali ve městě Plauenu. Parkoviště vypadalo na poklidný a nerušený spánek, a tak jsme uzamkli vozidlo a po krátké prohlídce města zapadli do jakési hospody. Dali jsme (hlavně já) nějaké to pívko a wurst, prostě pohodička. Po chvíli si k nám přisedl německý mladík zhruba našeho věku, od pohledu klasická mánička. Vzhledem k mým znalostem němčiny (*žena na tom byla trochu lépe*) konverzace zpočátku vázla, ale s přibývajícím čárkami na pivním tácku nabývala na plynulosti a ke konci jsem měl pocit, že šprechtím jako rodilý mluvčí. A protože opilec opilcovi bratrem jest, na závěr jsme si vyměnili adresy, s tím, že se určitě ještě v budoucnu musíme vidět – prostě klasické opilecké kecy. Také jsem to ve dnech následujících zcela pustil z hlavy, papírek s adresou někde zahodil a tím to pro mne skončilo.

Nu což, ráno jsme se sbalili a vyrazili dále. Vyzkoušeli jsme si německou dálnici, kterou nechal stavět ještě Hitler – známá to panelovka, na které bylo nutno zachovat určitou konstantní rychlost, aby vůz skákal z panelu na panel, pak se dalo pohybovat vcelku rychle. Druhá možnost byla jet krokem. Prostě něco jako D1 před opravou násobeno asi 5x. Naštěstí Škoda 105 na to byla stavěná, takže krom našich vytřesených vnitřností žádný problém.

Při nákupech jsme objevili vynikající německé salámy, různě ochucené zeleným pepřem apod. To jsme z ČSSR neznali – suchých salámů u nás bylo pár druhů (turisták, vysočina + občas lovečák jako úplná špička). Takže ty německé salámy byly fakt bomba. Pochopitelně jsme nakoupili několik štanglí domů, abychom při cestě zpět a zápisu vyváženého zboží do „prohlášení“ zjistili, že na uzeniny

se vztahuje embargo. Asi Němci tušili, že by je sousedi brzy vyžrali. Takže před hranicemi salámy ukryté do různých skrýší ve voze a na hranicích půlky patřičně stažené. Naštěstí vše proběhlo v klidu a my jsme živí a zdraví dorazili domů.

Uběhlo pár měsíců a nastal vánoční čas. Sedíme si tak večer mezi svátky v našem 2+1 v činžáku na Gagarince, když tu náhle s chodby jakýsi hluk. Vylezu ven, naproti vyděšená staříčká souseďka:

„Hledají vás nějací vlasatci“

Kouknu dolů ke vchodu, kde se mezi stříbrskými máničkami krčí vzdáleně povědomá postava.

„Asi hledá vás, my mu moc nerozumíme“ volají na mne místní hippies.

Konečně poznávám našeho německého kamaráda. Tak to jsem fakt nečekal, honí se mi hlavou, nu což, přeci ho nevyženu, vždyť jsem ho nakonec sám pozval.

„Kommen Sie herein“, lovím v hlavě zbytky němčiny. Střízlivému mně to pravda moc nejde. Hartmut (*tak se ten chlapec jmenoval*) se vítá s mojí ženou, která je rovněž trochu v šoku. Žena umí německy o dost lépe jak já a tak se dozvídáme, že náš přítel jede slavit Nový rok za svým kámošem do Maďarska a rozhodl se, že to vezme přes nás. Jelikož jsme střízliví, musíme nadšení z nečekaného shledání trochu předstírat. Hartmut loví v batohu a k našemu překvapení vytahuje štangle těch skvělých německých salámů – buď umí číst myšlenky, nebo prostě ví, co mají v NDR dobrého. Krom toho též láhev nějaké lihoviny (*už si nevzpomenu co to bylo*) a já vyrážím do sklepní kóje stočit z demižónu pár litrů skvělého dezertního rybízáku (*to byl tehdy takový můj koníček – rodiče ženy měli na zahradě spoustu rybízu*).

Stejně jako v případě prvního setkání, i nyní se s nastupující opilostí moje němčina zlepšuje a Hartmut naopak zkouší mluvit česky. Jak hladinka alkoholu stoupá, začínáme řešit politiku. Zjišťujeme, že vzájemné názory na stávající režimy v obou našich bratrských zemích jsou totožné a brzy se ozývají výkřiky jako Husák je kokot, Honecker ist ein Idiot, ať jdou komouši do řiti apod. Báječně si rozumíme. V pozdních nočních hodinách (spíše v časných ranních) odchází Hartmut zvracet a poté všichni uléháme ku spánku. Domluva je, že jej vzbudím až půjdu ráno do práce a doprovodím ho k autobusu MHD, aby mohl pokračovat ve své pouti.

Pointou celého příběhu je, že v tom opileckém rauši jsme vůbec neřešili čím se živím a tak přítel uléhal v dobré víře, že je snad ubytován v rodině přímo disidentské. O to větší bylo jeho ranní nelíčené zděšení, když jsem se začal oblékat do vojenské uniformy. Výraz děsu v jeho očích byl nefalšovaný a dalo nám mnoho práce ho uklidnit, že nejsem za prvé policajt, ale voják, a že jsem se s ním rozhodně neopíjel proto, abych jej ráno udal příslušným orgánům. I tak bylo vidět, že do autobusu nastupuje nejistě a stále se otáčí, kdy se odněkud vynoří soudruzi od SNB.

No, myslím, že měl v té Budapešti a doma co vyprávět :). Každopádně jsme ho od té doby neviděli. Copak asi dnes dělá?
